

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Cătălina Soare, Oana Bucur
Corectură: Anda Marin
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GAMBLE, LUKE

Societatea secretă a animalelor / Luke Gamble; il. de Jane Pica; trad. din
lb. engleză de Diana Morărașu. – Pitești: Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-3899-1

I. Pica, Jane (il.)

II. Morărașu, Diana (trad.)

821.111

The Secret Animal Society
Luke Gamble

Text © Luke Gamble, 2021
Illustrations by Jane Pica © Scholastic, 2021

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

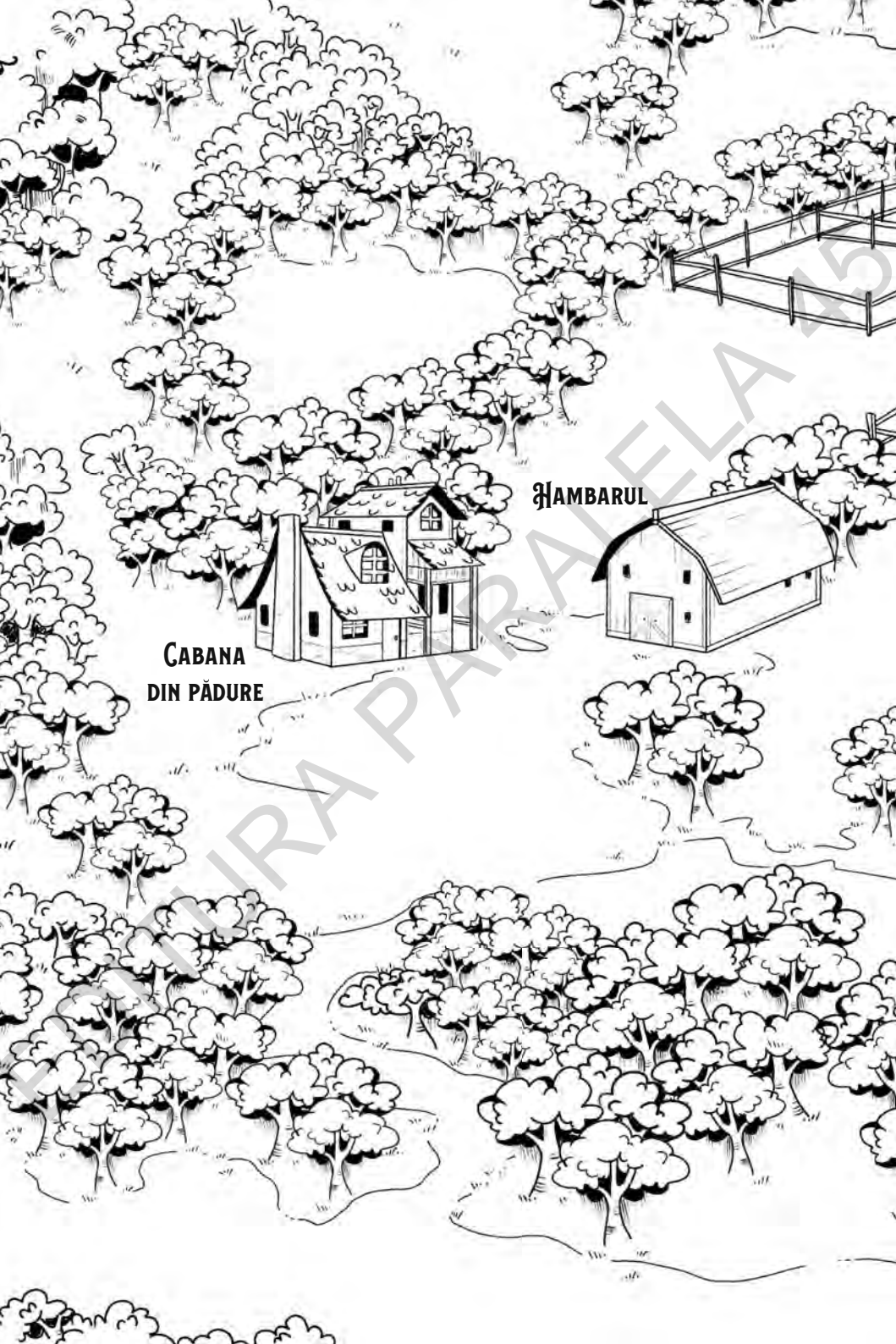
SOCIETATEA SECRETĂ A ANIMALELOR

LUKE GAMBLE

ILUSTRĂȚII DE JANE PICA

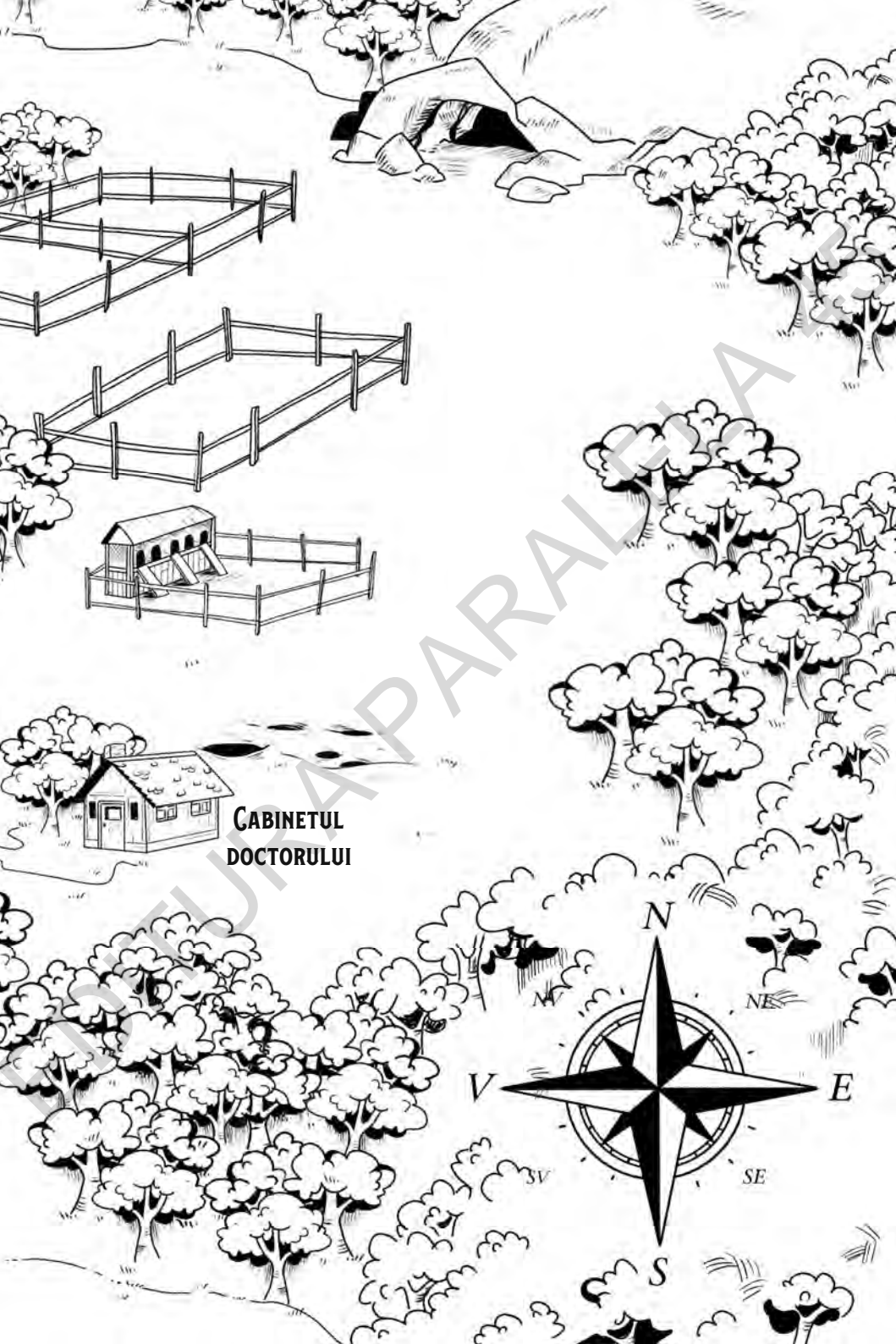
Traducere din limba engleză de
Diana Morărașu

Editura Paralela 45

**CABANA
DIN PĂDURE**

HAMBARUL

**CABINETUL
DOCTORULUI**

CAPITOLUL UNU

*În care Edith cea nărăvașă primește
niște vești extraordinare și se confruntă
cu posibilitatea unei altfel de vieți și a unei
vacanțe de vară cum nu mai fusese alta...*

Holurile Școlii de Fete St. Montefiore puteau înspăimânta orice fată. Pe terenul de joacă se înălța un bust de bronz al lui Margot Montefiore, care întemeiase școala cu multe veacuri în urmă. De-a lungul fiecărui perete erau sute de picturi, și din toate te privea Margot Montefiore. Uneori te fixa. Alteori te săgeta. Dar întotdeauna avea un deget ridicat, ca și cum ar fi dojenit fiecare fată care trecea pe acolo, pe sub privirea ei de oțel.

Pe chipul picturii în ulei, care trona în fața intrării în biroul directoarei, plutea o grimasă absolut macabră, pentru că orice fată care ajungea aici sigur trebuia să fi meritat cea mai zdravănă muștruluială.

Sau cel puțin așa credea Edith Wight.

Edith stătea acolo de ceasuri bune, în vreme ce școala se golea în jurul ei, căci fetele plecau în vacanța de vară. Aplecată peste marginea băncii tari din lemn de pe coridorul mohorât și fără ferestre, cu părul blond strâns la spate într-o dureroasă și regulamentară coadă de cal, ridică privirea la ceasul de lângă acea căutătură severă a ochilor albaștri și tăioși ai doamnei Montefiore. Era atârnat strâmb, iar suprafața deschisă la culoare încadra două ace lungi și negre. Edith le imploră în gând să se miște, dar timpul se scurgea cu o încetineală dureroasă.

Ecoul unui hohot de râs din holul din față răsună în toată clădirea. Încă o fată pleca acasă. Râsul se stinse brusc, odată cu bubuitul ușii grele care se închidea. Asta era: ultima elevă plecase în vacanța de vară.

Ei bine, *aproape* ultima.

Edith oftă și închise ochii strâns, sperând că telefonul va suna, că cineva va veni să-i spună că era în regulă, că părinții ei vor veni să o ia.

Nu se putea să fi uitat, nu de două ori într-un an.

Un zgomot neașteptat, precipitat, o făcu să se uite repede în dreapta. Îi trebuiră câteva secunde să vadă ceva în lumina chioară, dar până la urmă zări o umbră mică, întunecată, care alerga de-a lungul peretelui. Șoricelul părea speriat, gonind când într-o parte, când în cealaltă. Edith îl urmări cu privirea, întrebându-se de ce o fi fost atât de speriat. Apoi observă că cineva pusese, lipită de perete, o cutie mare care astupa locul unde voia să intre micuța creatură. Cel mai probabil îi fusese blocată intrarea în casuță.

Edith își mușcă buza de jos. Dacă profesorii ar fi prins-o ridicându-se din bancă, ar fi încurcat-o rău – la St. Montefiore, mottoul școlii era **OBEDIENȚA CONTEAZĂ** –, dar șoricelul nu avea nicio șansă să mute singur cutia, iar dacă l-ar fi văzut altcineva, l-ar fi omorât.

Așa că Edith se hotărî. Își luă avânt și se ridică din bancă.

— EDITH WIGHT! CE ÎȚI ÎNCHIPUI CĂ FACI ACOLO?

Vocea aspră răsună puternic între pereții încăperii. Edith ridică privirea și văzu fața ascuțită a doamnei

Entwhistle, profesoara de franceză, care își făcuse apariția în capătul culoarului.

Edith nu fusese singura care o auzise. Glasurile care răzbăteau dinspre biroul directoarei se opriră și ele brusc.

Dar ceva dinlăuntru ei o făcu pe Edith să nesocotească instinctul de a fi ascultătoare și se repezi la cutie, lovind-o cu putere. Aceasta se rostogoli hăt departe.

— EDITH WIGHT, TRECI IMEDIAT ÎNAPOI ÎN BANCĂ!

Sunetul făcut de pașii doamnei Entwhistle era la unison cu furia ce răzbătea din glasul ei.

Edith lăsă privirea în jos. Cutia ajunsese spre mijlocul culoarului, iar șoricelul se îndrepta spre vizuină. Cu un chițait slab, dispăru.

— EDITH WIGHT!

Madame Entwhistle mai că tăbărâse pe ea. Edith privi în jur. Ușa biroului directoarei se deschise și...

Și lumea se preschimbă într-o explozie de lumină.

Durerea care explodează brusc în capul lui Edith o făcu să-și cuprindă tâmplele-n palme. Închise strâns ochii, se clătină și se împiedică; îi vâjâia capul de parcă ar fi primit un pumn în față.

Pe măsură ce durerea începea să se domolească, Edith să lăsă jos, la podea, cu plămâni tângind după aer și transpirația șiroindu-i pe față.

— EDITH WIGHT! tună doamna Entwhistle. PURTAREA TA ESTE DE NECREZUT, TRECI IMEDIAT ÎN BANCA ACEEA!

— Doamnă Entwhistle, are un atac de panică, se auzi o voce mai autoritară din pragul biroului. Lăsați-o să respire. Mă ocup eu.

— Cum doriți, doamna directoare.

Edith auzi pașii doamnei Entwhistle retrăgându-se și alții apropiindu-se.

Mintea ei percepu vag sunetul unor pași mai delicați care se tot apropiiau.

— Ești bine, copila mea?

Edith deschise ochii, pregătindu-se pentru un alt val de durere. Nu se întâmplă nimic însă. Încuviință din cap către directoare și se ridică în picioare.

— Hai în biroul meu, Edith Wight. Trebuie să stăm de vorbă.

* * *

Biroul directoarei era mic și pătrășos, iar fiecare palmă de perete era acoperită cu și mai multe portrete ale lui Margot Montefiore. Femeia din tablouri semăna cu directorea care îi făcu semn lui Edith să se așeze pe un scaun înalt, din piele, lucru deloc surprinzător. Conducerea Școlii de Fete St. Montefiore

fusese transmisă din generație în generație, încă de la înființare.

Directoarea, la fel de rotundă și durdulie ca străbuna ei, se așeză la biroul vechi din lemn de stejar și o cercetă câteva clipe în tăcere pe fata din fața ei. Edith era mărunțică pentru o fetiță de unsprezece ani; stătea cuminte, cu mâinile împreunate, arătând palidă, slabă și crispată.

— Îmi cer iertare, doamna directoare, spuse ea încet după ce își reveni complet.

— Edith, rosti directoarea, ușor crispată. Copilă, s-ar părea că iar ai avut unul dintre... *episoadele* tale. Trebuie să vorbim despre părinții tăi.

Nu era pentru prima oară când Edith se întreba dacă directoarei chiar îi păsa de căzătura de adineauri. Ridică privirea, așteptând.

— Iar au uitat? întrebă copila. Dezamăgirea îi lăsă un gust amar în gură.

— De data asta nu. Directoarea făcu o pauză, încântată. Mama și tatăl tău nu vor veni să te ia nici astăzi, nici altă dată. Au dispărut.

Au dispărut. Cuvintele erau atât de simple și totuși atât de derutante. Edith făcu ochii mari, ca și cum ar fi existat șanse să-i găsească pe ai ei ascunzându-se sub biroul directoarei. Deodată i se păru că trecuse atât de multă vreme de când nu-i mai văzuse.

— Unde sunt, doamna directoare?

— Ei bine, dacă am ști, atunci nu ar mai fi dispăruți, nu-i așa, domnișoară? Directoarea zâmbi. Nu e ca astă primăvară. *Atunci* pur și simplu au înțeles greșit datele. Evident, când duci o viață atât de ocupată ca părinții tăi, străbătând tot globul după „minuni“ ale naturii, e ușor să uiți de fetița pe care ai lăsat-o în cealaltă parte a lumii. Ce căutau acum? Broaște de copac? Fluturi rari?

— Muște, doamnă directoare.

— *Ce?*

— Studiază musca-albastră. E specialitatea mamei.

Directoarea îi aruncă lui Edith o privire plină de dezgust.

— Îndrăznesc să spun că *unii* oameni pot considera că muștele sunt fascinante, dar cum vor fi fiind acești oameni, numai Cel de Sus știe. Și când mă gândesc că te-au lăsat aici în vreme ce ei bat lumea-n lung și-n lat în căutare de *muște-albastre*!

— Mama spune că insectele vor salva planeta, se apără Edith, prinzând brusc curaj. Fără insecte nu ar mai fi nicio altă formă de viață pe pământ.

— Ei bine, indiferent ce or fi făcând, nu am mai auzit nimic despre ei, nici noi, nici toți ceilalți. Putem spune doar că această ultimă expediție a lor a fost în zone ceva mai îndepărtate decât de obicei. Se crede că

au fost blocați de inundații și că s-au rătăcit în pădurea tropicală amazoniană.

Amazonul. Părinții ei mai fuseseră acolo. În pădurea amazoniană erau mai multe lucruri de explorat decât în oricare alt loc de pe pământ. Pe fluviul Amazon mai existau cotloane în care se puteau animale necunoscute, nedescoperite de oameni.

Părinții lui Edith se cunoscuseră când studiau Științe Naturale la Universitatea Cambridge. După facultate, viața i-a purtat prin toate colțurile lumii. Și-au petrecut verile în Sahara, studiind aricii de deșert și jerboa topăitori. Au iernat pe o insulă în Antarctica, documentând viața pinguinilor și a leoparzilor-de-mare. Au coborât până și în adâncurile oceanului să fotografieze o meduză ciudată, informă, care trăia ascunsă chiar pe fundul mării. Câtă vreme Edith a fost mică, s-au oprit puțin din peregrinări și au locuit cu toții în apartamentul lor cu vedere la Grădinile Palatului Kensington, din Londra; dar când Edith a fost suficient de mare să meargă la o școală cu internat, au luat-o din nou din loc. Edith era extaziată ori de câte ori primea scrisori și vederi din locuri îndepărtate precum Mongolia și insulele Solomon, valea Yosemite și fiordurile Islandei. Dar acum nimic din toate astea nu i se mai părea atât de palpitant. Lui Edith îi fugi gândul la șoricelul care încerca să intre în vizuină.

— Și chiar nu știe nimeni unde sunt? Se străduise întotdeauna să nu arate niciun fel de teamă în fața profesorilor de la Școala de Fete St. Margot Montefiore. Le plăcea la nebunie când adulmecau fie și cea mai mică urmă de frică. Sunt în viață? întrebă ea încet.

— Uite, răspuse directoarea. Luă o scrisoare de pe biroul mare din stejar și o aruncă în poala lui Edith. Acum știi cât știm și noi. Se pare că autoritățile peruvienne au comunicat ultima oară cu ei acum o săptămână, când au transmis avertismentul de ploi torențiale. Dar acum râurile au ieșit din matcă și nivelul apelor crește. Presupun că atunci când umbli haihui prin lume, Dumnezeu știe pe unde, vine o zi când dai de necaz. Dacă mă întrebi pe mine, e numai vina lor.

Edith se abținu cu greu să nu-i strige-n față „Ei bine, nu te-am întrebat pe tine!” și, în loc de asta, întrebă:

— Îi caută cineva?

— Citește singură, spuse directoarea cu dispreț. Mai e o expediție în regiune, Sindicatul. Și ei sunt dați dispăruți. Singura diferență este că Sindicatul ăsta nu a lăsat în urmă o fetiță cu probleme a cărei directoare e *pusă* acum în situația de a-i găsi un loc unde să stea peste vară.

Directoarea clătină dramatic din cap.

— Unde am să mă duc? întrebă Edith cu o voce în care se simțea panica.

Directoarea scoase o carte de vizită.

— Contactul tău de urgență. Toți părinții trebuie să lase unul. Știi tu, în caz că sunt mâncați de vreun crocodil, cad peste bordul navei în mare ori dispar în junglă.

Edith se înfioră când se uită la cartea de vizită pe care i-o îndesase în mână.

CABINETUL VETERINAR PELERINUL

CABANA DIN PĂDURE
DUMBRAVA LUI OGDEN
PARCUL NAȚIONAL PĂDUREA NOUĂ

Un sanctuar pentru minunile naturii!

Edith privi îndelung la cartonașul acela.

— Eu... eu... nu știu cine...

În ochii directoarei se citi panica. Apoi oftă ușurată.

— Pentru câteva clipe am crezut că ai încă unul din episoadele tale, Edith Wight! Iar eu am un avion de prins. Acum, se pare că acest Cabinet Veterinar e condus de un unchi de-al tău. Prea iubita lui soție plecată dintre

noi a fost sora mamei tale sau ceva de felul ăsta. Oricum, indiferent ce fel de rudă îți este, el va fi custodele tău vara asta.

Custode? Cuvântul suna perfect pentru un doctor de animale, dar nu și pentru un copil.

Edith tăcu. Rămase fără cuvinte. Nu se întâlnise prea des cu ceilalți membri ai familiei în afară de părinții și bunica ei. Nici măcar nu știa dacă unchiul ei avea habar de existența ei. Mama nu-i pomenise niciodată că ar fi avut o soră!

— Nu-l cunosc! Părinții mei nu au vorbit niciodată despre el sau despre vreo mătușă!

— Am reușit să luăm legătura cu cineva de la adresa asta, continuă directoarea, și i-am explicat situația. Nu am vorbit chiar cu unchiul. Era plecat în nu știu ce expediție, din câte am înțeles. Trebuie să fie o trăsătură de familie, ca toți să fie prea ocupați pentru tine. Totuși, menajera lui mi s-a părut neașteptat de înțelegătoare. Se ridică și luă o valiză și o umbrelă de după birou. Sunt sigură că lucrurile se vor rezolva. Așadar, dacă nu te superi...

Edith văzu cum mâna directoarei dispărea după birou și reapare cu valiza și umbrela.

— Hai, hai! spuse ea, folosind umbrela să o ușuiască pe Edith spre ușă. A, și nu-ți face griji. Deschise un sertar

de sub birou și îi dădu lui Edith un plic gros. Cheltuielile au fost adăugate la costurile tale de școlarizare și vor fi puse în ordine înainte de începerea următorului an școlar.

Edith rămase singură, pe coridor, ascultând tăcânitul tocurilor directoarei care se îndrepta spre vacanța ei de pe Costa del Sol. Zeci de gânduri i se învârteau în minte: părinții ei dispăruți în mijlocul inundațiilor într-o junglă îndepărtată, o vară întregă în compania unui bărbat necunoscut și...

Privirea îi alunecă în jos. Gaura mică din perete era în continuare la vedere și în buza ei se ițise șoarecele cu botic mustăcios. Chițai o dată, trimițând o nouă undă de șoc prin mintea lui Edith, dar de data asta nu mai leșină.

Îmi urează noroc, își dădu seama fetița. Îi ura *bon voyage*¹. Nu era prea sigură cum de știa asta, dar totul era în mintea ei limpede ca lumina zilei.

În timp ce se îndepărta, Edith îi fu recunoscătoare.

Va avea nevoie de tot norocul din lume.

¹ În franceză în original: Drum bun! (N.red.)

CAPITOLUL DOI

*În care Edith este abandonată
în pustietate și urmează o cărare
plină de mărăcini care o duc
direct către viitorul ei...*

Edith se trezi speriată. Realiză târziu că taxiul părăsise șoseaua principală și o luase pe un drum desfundat; dar asta fusese acum un secol. În acel moment mașina nu se mișca și motorul era oprit.

— Asta e, zise șoferul. Era un bărbat masiv, ras în cap și cu o atitudine directă, dar, în ciuda înfățișării lui aspre, vocea lui semăna ciudat de mult cu un clopoțel.

Frecându-se la ochi să alunge somnul, Edith aruncă o privire pe fereastră. Era spre asfințit, se lăsase

întunericul și o cuprinse îngrijorarea când își dădu seama că nu vede nici țipenie de om, nici măcar o lumină.

— Aici este adresa? întrebă ea. Dar suntem în mijlocul pădurii.

Chiar așa era. De-o parte și de cealaltă vedeai numai copaci deși. Crengile lor încărcate de frunze se aplecau deasupra taxiului, făcând un tunel umbros pe care-l străbătuse mașina. În jur se lăsase un întuneric tot mai dens.

Șoferul se uită prin parbriz. În lumina farurilor mașinii zări un indicator din lemn, pe jumătate putrezit, înfipt în pământ într-o parte a cărării.

— Semnul ăsta spune că aici e Cabana din Pădure. Și arată cu degetul către semn.

Edith se încruntă și se aplecă să vadă semnul. Abia reuși să distingă literele negre, mari, care alcătuiau cuvintele Cabana din Pădure, dar nimic altceva. Nu se zărea nicio clădire, nicio cărare sau alee.

— Mergem pe cărarea asta de-o veșnicie, zise șoferul. Am crezut că vom ajunge într-un sat, că e o scurtătură. Dar nu, cărarea se oprește aici. Uite! bătu cu degetul în GPS-ul de pe bord și ridică din umeri. Treaba asta nu se înșeală niciodată. Aici a zis directoarea că trebuie să te las.

Edith își lipi fața de geam. Sigur, sigur, *sigur* nu putea fi ăsta locul! Dar șoferul de taxi coborâse deja din

mașină, îi scosese rucsacul din portbagaj, iar acum îi deschidea portiera. Coborî din mașină și se uită speriată în toate părțile. Copacii înalți se ridicau amenințător de jur împrejurul ei. Cum stătea acolo, pe marginea cărării, îmbrăcată cu o pereche de blugi rupti, moderni, și bacheți purpurii cu sclipici, își dădu seama că era echipată mai degrabă pentru o excursie în oraș, la un mall decât într-o pădure veche de când lumea. Nici măcar nu erau hainele ei. Cea mai bună prietenă a ei, Anita, i le împrumutase pentru vacanță, ea nu le putea căra pe toate înapoi acasă, în India. Edith deveni deodată foarte conștientă de sine. Voise să-i facă o impresie bună unchiului, dar acum se simțea ridicolă.

— Locul ăsta are ceva ciudat, spuse șoferul, lăsând bagajul la picioarele ei și urcând înapoi în mașină. În locul tău nu aș sta prea mult pe-afară. Edith nu îi răspunse, așa că șoferul tuși politicos și întinse o mână. Îmi pare rău că a costat atât de mult, draga mea, dar ești la capătul lumii aici, iar eu trebuie să mă întorc. Ești sigură că vrei să rămâi aici? Dacă înaintezi mai mult în Pădurea Neagră ajungi până la urmă să ieși din ea, iar locul e cam sinistru. Se aud o mulțime de povești despre pădurile astea străvechi.

Pierdută în gânduri și puțin copleșită de chipurile străvechi care păreau gravate în scoarța noduroasă

a copacilor, Edith uitase complet că trebuia să-i plătească șoferului. Se aplecă și trase repede fermoarul buzunaru-lui de sus al rucsacului. Scoase plicul pe care i-l dăduse directoarea și se întoarse la mașină cu o expresie jenată.

— Scuze, spuse ea roșind. Cât vă datorez?

Șoferul aruncă o privire la aparatul de taxat de pe bord. Drumul durase trei ore și din aparat îi rânjea un șir de numere mari, roșii.

— Îmi pare rău, draguță. Șeful ar fi în stare să mă spintece dacă-ți fac o reducere.

Edith scoase banii din plic, numără bancnotele, apoi le întinse pe toate taximetristului.

— Uite aici numărul meu de telefon, spuse el, urcându-se la loc, pe scaunul șoferului. Dacă te trezești blocată pe undeva, sună-mă.

Părea îngrijorat. Erau vorbe goale, amândoi știau asta. Edith își dădea seama de asta după felul în care ochii lui străpungeau agitați întunericul, după felul în care tresărea de fiecare dată când una dintre crengile acelea magnifice ale tunelului din copaci tremura în întuneric. Taximetristul ăsta *abia* aștepta să iasă din pădure.

— Sunt sigură c-o să fie bine, șopti Edith, deși, dacă șoferul și-ar fi dat osteneala să o asculte, ar fi sesizat că fetei îi tremura vocea. Directoarea a vorbit cu menajera unchiului meu. Mă așteaptă.

— Dacă mă întrebi pe mine, trebuie să fii într-o ureche să locuiești în pădurile astea.

Motorul mașinii începuse să se trezească la viață.

— Ai numărul meu. Dă-mi un telefon dacă...

Dar taxiul se trezise de tot la viață și demară în trombă înainte ca Edith să audă sfârșitul propoziției. Fata rămase singură în pădurea sălbatică, imensă, iar ramurile de deasupra capului acopereau și puțină lumină a asfințitului.

Se uită după luminile roșii ale taxiului care se hurducăiau în jos, pe cărare, până nu le mai văzu, apoi privi la cartea de vizită a șoferului pe care o făcuse ghemotoc în pumn. O îndesă în buzunarul blugilor.

Nu-i folosea la nimic.

Nici măcar telefon mobil nu avea.

După câteva minute, Edith trase din nou fermoarul buzunarului de sus al rucsacului și inspiră adânc. N-avea rost să se agite, își spuse în sine ea, încercând să se acomodeze cu liniștea pădurii. Oricum nu venea nimeni să o ajute. Nu avusese parte de niciun ajutor încă de când ajunsese pe banca aceea din fața biroului directoarei. N-avea decât să ia lucrurile așa cum sunt și să încerce să se îmbărbăteze.

Era pentru prima oară când Edith era de una singură în afara Londrei. Tăcerea era asurzitoare. Nu-și amintea când se mai întâmplase să nu audă zgomotul unui motor de mașină sau vreun claxon. Stând acolo, în mijlocul Pădurii Noi, înconjurată de copaci, fără nicio clădire cât vedeai cu ochii, se simțea la fel de ciudat ca și cum ar fi stat pe lună.

Și totuși... dacă ascultai *cu atenție*, nu era chiar liniște. Auzea cum ceva aleargă prin covorul de frunze de pe sol. Păsările ciripeau sus în copaci, căutând cele mai bune locuri de cuibărit pe timp de noapte. Pentru Edith era ca un cor de mii – nu, un milion – de voci. Nu aveai încotro decât să ascuți.

Își frecă tâmplele fără să bage de seamă, sperând că nu o va apuca una din durerile ei de cap. De îndată ce coborî din mașină, simți acel bâzâit, dar încercă să alunge senzația. Era ca un fel de zumzet persistent în spatele ochilor care se manifesta mai tare când se afla într-un loc nou. Intensitatea zgomotului se amplifică atunci când se afla într-un loc nefamiliar, ceea ce-l făcea și mai greu de oprit.

Era unul dintre motivele pentru care ieșea rar, iar profesorii nu le plăcea ca ea să participe la excursiile școlii, mai ales că doctorii nu fuseseră în stare să explice exact ce are. De prea multe ori, oamenii se uitau

la ea ca la o bombă cu ceas, numărând invers până la următorul „episod“.

Edith se îndreptă către indicatorul pă răginit și trasă cu degetul cuvintele CABANA DIN PĂDURE. Cuvintele păreau cumva proaspete pe lemnul putred pe care fuseseră scrise cu vopsea. În spatele lui observă că, ceea ce la început crezuse că e o altă potecă în pădure, era de fapt un gard viu înalt de păducel și lemn-câinesc. Aproape în același timp văzu printre frunze o porțiță de lemn care scârțâia.

Nimic nu fusese ușor în periplul acesta al ei către casa unchiului. El locuia într-un loc inaccesibil cu autobuzul, la kilometri distanță de drumul principal și complet ascuns accesului din exterior. De ce era așa de ascunsă intrarea? Oare unchiul ei avea o mașină? Dacă avea, se gândi Edith, trebuie să fi fost una care putea zbura, căci altminteri nu ar fi avut cum să se strecoare prin poarta aceea mititică.

Dând la o parte frunzișul, își târî rucsacul prin deschizătura îngustă, apoi îl săltă pe umeri. Când făcu asta, o molie zbură din partea de sus a porții, aripile strălucindu-i în lumina slabă. Trecu aproape de fața lui Edith. Pe buzele fetei apărură un zâmbet...

... și un junghi ascuțit îi străpunse capul, în spatele ochilor. Închizând strâns ochii, Edith trase adânc aer

CABANA
DIN PADURE

în piept și durerea se diminuează. Când îi deschise la loc, molia dispăruse. Trebuie să o fi speriat.

Edith privi în sus. Poteca îngustă, acoperită de mușchi pe care o urma se pierdea în și mai multe desigururi, pe măsură ce începea să șerpuiască în sus, pe un povârniș lin. În clipa aceea nu se vedea nici urmă de casă, doar o potecă ascunsă care ducea spre necunoscut.

De la o clipă la alta întunericul se făcea tot mai dens.

Luptându-se cu durerea surdă din capul ei, Edith merse mai departe. Fusese mereu dură și reușise să se descurce; dar, când ești singur mai tot timpul, așa și trebuie să fii. Era un „spirit temerar“ sau cel puțin așa îi spusese tatăl ei cu câțiva ani în urmă, iar astăzi acest spirit era categoric pus la încercare.

Un tufiș de mur o lovi. Ceva întunecat și blănos i se încurcă printre picioare, sperându-se când se atinse de piciorul ei. Edith se gândi în repetate rânduri să se întoarcă, dar în vale o aștepta numai o potecă goală și prăfuită, urmele de cauciuc pe care taximetrul le lăsase în urmă și o noapte tot mai adâncă.

Nu, își spuse ea, nu avea ce face, nu putea decât să meargă tot înainte.

Renunțase la speranța de a mai găsi cabana când, pe neașteptate, se auzi un alt sunet.

Mai întâi o bufnitură, apoi un țipăt și, la sfârșit, un furnit puternic. Toate acestea se repetară de câteva ori la rând, aproape ritmat, încât Edith simți cum un gol de frică i se formează în stomac.

ZBANG!

— Nu! se auzi o voce joasă, bubuitoare.

ZBANG!

— Nu! strigă iar vocea.

ZBANG!

— Ascultă-mă bine! Doctorul a spus că asta te va face să te simți mai bine!

III-HOO-HOOO!

Edith așteptă bufnitura, dar de data asta nu mai veni.

— E mai bine așa, spuse vocea. Băiat bun! Doctorul o să fie mulțumit. Ne-ai făcut amândurora un bine!

III-HOOO-HOOOO!

Edith se întrebă dacă să continue drumul. În cele din urmă, trase aer în piept, își adună curajul și merse înainte. Pe neașteptate, poteca ajunsese la capătul desisului. În fața ei se întindea o poiană imensă. Surprinsă de ivirea spațiului deschis, Edith se opri și privi uluită scena din fața ei.

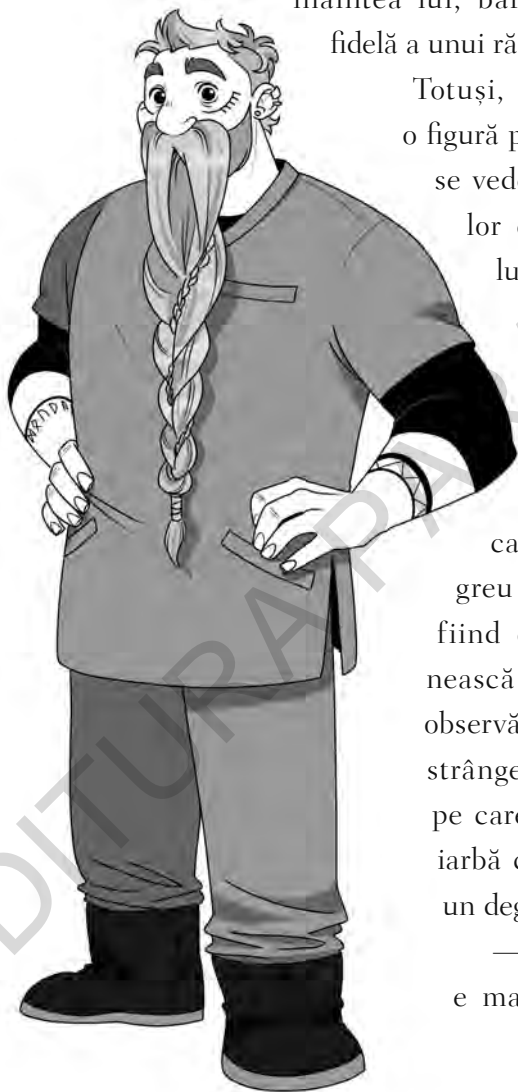
Pajiștea, perfect tunsă, ar fi făcut cinste oricărui teren de crichet din Anglia. Casa veche, pitorească, cu acoperiș de stuf, și peluza perfect aranjată din fața ei păreau scoase dintr-un basm cu zâne. Acoperișul de stuf înconjura un horn din cărămidă roșie care trimitea norișori de fum alb spre cerul nopții. În cealaltă parte a poienitei se înălța o altă construcție, încă și mai veche, un uriaș hambar de lemn. Pereții, făcuți din bușteni strâmbi îmbinați foarte strâns, susțineau un acoperiș ondulat din ardezie. Hambarul se afla chiar în fața cabanei și avea o ușă dublă, uriașă, suficient de mare pentru a permite să treacă prin ea o pereche de cai de tracțiune, care acum era întredeschisă.

Prin acea crăpătură, Edith zări... *lumină!*

Din hambar veneau zgomotele. Și cum stătea ea acolo, una dintre porți începu să se miște. Apăru o mână uriașă, care apucă marginea ușii și o împinse, deschizând-o larg.

Edith făcu un pas în spate fără să vrea când, pe poarta hambarului, ieși cel mai mare bărbat pe care-l văzuse vreodată. Trăsăturile lui ascuțite scânteiau în lumina amurgului, accentuând părțile laterale rase ale capului, în vârful căruia creștea un snop de păr blond, strălucitor, zburlit. Părul, legat cu o panglică zdravănă de piele, era prins într-o coadă de cal care i se revărsa pe

spatele lat. Cu brațele musculoase acoperite de tatuaje cu modele elaborate și cu o barbă împletită care apărea înaintea lui, bărbatul părea copia fidelă a unui războinic viking.

Totuși, avea fără îndoială o figură prietenoasă așa cum se vedea în lumina stelelor care se revărsa în luminiș și se reflecta în ochii lui. Purta o pereche de pantaloni verzi ponosiți și o cămașă simplă, care îi cuprindea cu greu trupul mătăhălos, fiind cât pe ce să pocnească la cusături. Edith observă că în mâna liberă strângea un urciore mare pe care-l răsturnă iute în iarbă ca și cum ar fi fost un degetar.

— Doar pentru că e mare crede că poate

face ce vrea, bombăni bărbatul pentru sine, cu o voce cavernoasă, morocănoasă.

Nesigură, Edith tuși încet, iar bărbatul o privi surprins. Se uitară câteva clipe unul la altul, apoi pe fața bărbatului apărură un zâmbet larg și veni glonț spre ea.

— Tu trebuie să fii EDIE! tună el. Suntem cu toții așa de încântați să te cunoaștem!

Dar în aceeași clipă, lui Edith îi fu distrasă atenția de la uriașul din fața ei de o creatură care ieșise doar pe jumătate din hambar. La început i se păru c-ar fi un cal minunat, cu un păr alb orbitor, dar era de fapt mai mare decât toți caii pe care-i văzuse în viața ei. Și mai avea ceva: aripi.

Caii nu aveau aripi.

Pe măsură ce gândul acesta prindea contur în mintea ei uluită, văzu cum din spinarea calului se desfăcură două aripi maiestose, împodobite cu pene albe, superbe.

Creatura necheză, iar Edith nu-și putu muta privirea de la ochii animalului.

Schimbul de priviri abia dacă dură o milisecundă. Apoi, fără niciun avertisment, durerea explodează în țeasta ei. Edith țipă și își cuprinse capul între palme. Nu mai avusese niciodată o durere atât de puternică.

O mie de fulgere se aprinseseră în creierul ei și copila închise strâns ochii, în agonie.

— Ajutor! izbuti să îngaime.

Partea bună fu că uriașul era deja în fața ei, pentru că Edith leșină. Simți cum bărbatul o prinde în brațe, înainte de a cădea.

EDITURA PARALELA 45